

รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต ๑

The Student Development Model Using Guided Methods to Strengthen
Learning Discipline of Students at the School for Expanding
Educational Opportunities of Chaiyaphum Primary Educational Service
Area Office1

สุรศักดิ์ พันธุ์สง่า

Surasak Punsanga

พระปลัดณรงค์เดช อธิมุตโต, (เดชาดิлок)

Phrapalad Narongdech Atimutto, Dr. (Dechadilok)

วัดแจ้ง

Wat Chaeng

ณรงค์ศักดิ์ บัวอ่อน

Narongsak Bua-on

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

เทศบาลตำบลลาดใหญ่

Lat Yai Subdistrict Municipality

E-mail : surasak609999@gmail.com, stain2548@hotmail.com, Narong.bua@mcu.ac.th

วันที่รับบทความ (Received) : 3 กรกฎาคม 2567

วันที่แก้ไขบทความ (Revised) : 7 กรกฎาคม 2567

วันที่ตอบรับบทความ (Accepted) : 8 กรกฎาคม 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 และ 2) หาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 โดยดำเนินการวิจัยในรูปแบบการวิจัยและพัฒนา แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดกรอบของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ โดยศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 2 การร่างรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยการจัดสนทนากลุ่ม และขั้นตอนที่ 4 การหาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน โดยนำรูปแบบไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 6 โรงเรียน เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน เป็นเวลา 30 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถามความรู้ 2) แบบประเมินความสามารถ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจแล้วทำการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบ วิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่า t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1.รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน มีโครงสร้าง 3 ส่วน ส่วนแรกคือ องค์ประกอบของรูปแบบ ซึ่งองค์ประกอบของรูปแบบมี 6 ประการ ได้แก่ 1) หลักการเสริมสร้างวินัยในการเรียน 2) วัตถุประสงค์การเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ 3) วินัยในการเรียนที่ต้องการพัฒนา 4) วิธีดำเนินการเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ 5) การประเมินผลการพัฒนา และ 6) องค์การรับผิดชอบ ส่วนที่ 2 คือ แผนการดำเนินการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ประกอบด้วย 5 ข้อได้แก่ 1) วินัยในการเรียน 2) วัตถุประสงค์ 3) การจัดกิจกรรมพัฒนานักเรียน 4) สื่อการพัฒนา 5) การวัดและประเมินผลการพัฒนา ส่วนที่ 3 เนื้อหาการใช้รูปแบบการพัฒนานักเรียน

2.โดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความรู้หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้รูปแบบ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนมีวินัยในการเรียนได้ในระดับดี มีความสามารถเกี่ยวกับวินัยในการเรียนได้ในระดับดี และมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนานักเรียน, วิธีชี้แนะ, เสริมสร้างวินัย,โรงเรียนขยายโอกาส

ADSTRACT

The objectives of the research were 1) to create a model for student development by means of guidance to strengthen students' learning discipline at the school expanding educational opportunities, Chaiphaphum Primary Educational Service Area Office 1 and 2) to find out the effectiveness of the student development model by means of guidance to strengthen students' learning discipline in the Educational Opportunity Expanding School, Chaiphaphum Primary Educational Service Area Office 1. The research was conducted in the form of research and development divided into 4 steps: Step 1: establishing the framework of the student development model by means of guidance, studying basic information, related documents and theories: Step 2: drafting a model for student development by guided methods. Step 3: checking the suitability of the model for student development by organizing group discussions. Step 4: finding the effectiveness of the student development model by means of guidance to strengthen students' learning discipline. The model was tested with Mathayom 3 students, semester 1, academic year 2023, of 6 schools, a total of 30 Mathayom 3 students, for 30 hours. The research tools included 1) the questionnaire of knowledge 2) the ability assessment form 3) the satisfaction questionnaire and evaluating the effectiveness of the model, analyzed by computer using a program to find the average, standard deviation, percentage, and t-test.

The research results found that

1. The student development model by means of guidance to strengthen students' learning discipline has a structure of 3 parts. The first part is the component of the model which has 6 elements of the model: 1) Principles for strengthening discipline in learning, 2) Objectives for strengthening discipline in learning by means of guidance, 3) Discipline in learning that needs development, 4) Methods for strengthening discipline in learning by means of guidance, 5) Evaluation of development results, and 6) Responsible organization. Part 2 is the plan for implementing student development by means of guidance, consisting of 5 items including 1) learning discipline 2) objectives 3) organizing student development activities 4) development media 5) measurement and evaluation of development. Part 3 is the condition for using the student development model.

2. The overall and each aspect were significantly different at the .05 level. The knowledge after the experiment were higher than before the experiment using the model, with a good level of knowledge and understanding about self-discipline in studying, a good level of ability in learning discipline and a high level of the development satisfaction.

Keywords: Student development. Guideline, Discipline strengthening, School of expanding opportunities

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 มีความมุ่งหมายในการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ในสถานศึกษาโดยเน้นการสอนผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกรายวิชา โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) ได้กำหนดวิสัยทัศน์พัฒนาไว้ดังนี้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และพลโลก เมื่อจบการศึกษาให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนถือนับถือ นอกจากนี้ยังมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ได้แก่ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย 8) มีจิตสาธารณะ โดยกำหนดให้คุณลักษณะอันพึงประสงค์เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้และการประเมินผู้เรียน เพื่อให้ผ่านเกณฑ์ตามที่สถานศึกษากำหนดทุกระดับการศึกษา (ศรชัย เกษมสุข, 2564 : 1) การเรียนการสอนในปัจจุบันครูผู้สอนยังไม่ปลูกฝังด้านการมีวินัยในการเรียนอย่างเพียงพอ ผู้เรียนบางส่วนจะเรียนเพื่อจบการศึกษาโดยไม่คำนึงถึงคุณภาพ ความรู้ที่ได้รับ และคุณประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทำให้ผลสัมฤทธิ์ต่ำ วินัยในการเรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียน

เพราะโรงเรียนเปรียบเสมือนแบบจำลอง ที่จำลองบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในสังคม เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนและเตรียมตัวที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในภายภาคหน้า โดยเด็กจะพัฒนาความเจริญงอกงามด้วยการเอาอย่าง การบังคับให้เด็กประพฤติตามวินัยอย่างเคร่งครัด จะส่งผลทำให้บุคลิกภาพของเด็กไม่พึงประสงค์ และขณะเดียวกันอาจเป็นการส่งเสริมให้เด็กประพฤติผิดวินัยได้ การส่งเสริมวินัยนักเรียนในการเรียนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพราะว่าเป็นช่วงอายุที่กำลังอยู่ในวินัยแห่งการเสริมสร้างการเจริญเติบโตทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างรวดเร็ว วินัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็น สำหรับนักเรียนเพราะ “วินัย” เป็นคุณสมบัติที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ประพฤติดีและเป็นคุณสมบัติพื้นฐานในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต วินัยจะเป็นสิ่งที่ช่วยในการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีเจตนาที่ดีงาม มีวินัย มีความรับผิดชอบ และมีทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาตน รู้จักพัฒนาอาชีพและพัฒนาสังคม ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์, 2565 : 54)

จากผลการทดสอบระดับชาติของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สาเหตุของการอ่อนแอและด้อยของเด็กไทยมาจากการขาดวินัยในการเรียนและคุณภาพการเรียนการสอนในห้องเรียน ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งมีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่มีวินัยในการเรียน นักเรียนไม่ตรงต่อเวลาในการเรียน นักเรียนไม่มีความรับผิดชอบในการเรียน นักเรียนไม่มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน และนักเรียนไม่มีความซื่อสัตย์ในการเรียน

จากผลการวิจัยเรื่องวินัย โนบูโกะ อุซึตะ สอดคล้องกับงานวิจัยหลายฉบับและนักการศึกษาหลายท่าน พบปัญหาวินัยนั้นเป็นปัญหาระดับชาติและเป็นปัญหาของโลก ปัญหาวินัยนักเรียนเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในห้องเรียน ปัญหาวินัยนักเรียนทำให้ครูต้องเข้มงวดนักเรียนมากขึ้น ฉะนั้นการสร้างระเบียบวินัยจึงเป็นนโยบายที่สำคัญและเป็นนโยบายระดับชาติ ในการสอดแทรกการใช้ระเบียบวินัยกับการจัดการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการพัฒนานักเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565 : 62).

การชี้แนะเป็นกลยุทธ์สำคัญในการพัฒนานักเรียน โดยนำไปใช้พัฒนานักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ที่มีผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานของนักเรียนจากผลการทดสอบระดับชาติ O-NET (Ordinary National Educational Testing) ของสำนักงานทดสอบแห่งชาติ (สทศ.) ในวิชาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม เพราะนักเรียนขาดวินัยในการเรียน

ด้วยสาเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพัฒนา รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ เพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 เพื่อเป็นรูปแบบการพัฒนานักเรียน ให้นักเรียนมีการพัฒนาเสริมสร้างวินัยในการเรียนที่ถูกต้อง มีทักษะในการจัดการเรียนรู้และสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนในชั้นเรียนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น และนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษามีความพึงพอใจต่อการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ

คำถามการวิจัย

1. รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา มีลักษณะอย่างไร

2. รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา มีประสิทธิผลเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
2. เพื่อหาประสิทธิผลของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดกรอบของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ศึกษาทฤษฎี แนวคิด ผลการวิจัยในประเทศ และต่างประเทศ และสภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับการพัฒนานักเรียน สัมภาษณ์ผู้มีประสบการณ์ จำนวน 20 คน สรุปแนวคิดจากการสัมภาษณ์มากำหนดกรอบของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ

ขั้นตอนที่ 2 การร่างรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ นำข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร และข้อมูลการสัมภาษณ์จากผู้มีประสบการณ์ มาสังเคราะห์เป็นโครงสร้างของร่างรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ดำเนินการร่างรูปแบบ ตามกรอบโครงสร้าง นำร่างรูปแบบฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ด้วยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน ปรับปรุงแก้ไขร่างรูปแบบตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 4 การหาประสิทธิผลของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ นำรูปแบบไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่มีการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานของนักเรียน จากผลการทดสอบระดับชาติ O-NET (Ordinary National Educational Testing) ในปีการศึกษา 2565 ต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม จำนวน 6 โรงเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน ดำเนินการหาประสิทธิผลของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะโดยใช้เครื่องมือการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ซึ่งได้มาโดยการคัดสรรโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ที่มีผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ขั้นพื้นฐานของนักเรียนจากการทดสอบระดับชาติ O-NET (Ordinary National Educational Testing) ในปีการศึกษา 2565 ต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม จำนวน 6 โรงเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวินัยในการเรียน มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

2. แบบประเมินความสามารถเกี่ยวกับการมีวินัยในการเรียน มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่างาน 4 ระดับคือ ดีมาก ดี ปานกลาง และน้อย

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนานักเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) คือ พอใจมากที่สุด พอใจมาก พอใจปานกลาง พอใจน้อย และพอใจน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำเครื่องมือที่ผ่านการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล มาวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล สรุปและอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวินัยในการเรียน และการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ มาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t-test โดยกำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ย

2. ใช้ t-test วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบความรู้เกี่ยวกับวินัยในการเรียนก่อนพัฒนา (Pretest) และทดสอบหลังพัฒนา (Posttest) โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของการประเมินการทดสอบความรู้หลังการพัฒนามากกว่าก่อนการพัฒนามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ทดลองใช้รูปแบบแล้ว มีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับวินัยในการเรียนในด้านโครงสร้าง 3 ส่วน ส่วนแรกคือ องค์ประกอบของรูปแบบ ซึ่งองค์ประกอบของรูปแบบมี 6 ประการ ได้แก่ 1) หลักการเสริมสร้างวินัยในการเรียน 2) วัตถุประสงค์การเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ 3) วินัยในการเรียนที่ต้องการพัฒนา 4) วิธีดำเนินการเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ 5) การประเมินผลการพัฒนา และ 6) องค์การรับผิดชอบ ส่วนที่ 2 คือ แผนการดำเนินการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ประกอบด้วย 5 ข้อได้แก่ 1) วินัยในการเรียน 2) วัตถุประสงค์ 3) การจัดกิจกรรมพัฒนานักเรียน 4) สื่อการพัฒนา 5) การวัดและประเมินผลการพัฒนา ส่วนที่ 3 เงื่อนไขการใช้รูปแบบการพัฒนานักเรียน

สรุปผลการวิจัย

ผลการดำเนินการพัฒนารูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 มีข้อค้นพบดังนี้

1) รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 มีโครงสร้าง 3 ส่วน ส่วนแรกคือ องค์ประกอบของรูปแบบ ซึ่งองค์ประกอบของรูปแบบมี 6 ประการ ได้แก่ 1) หลักการเสริมสร้างวินัยในการเรียน 2) วัตถุประสงค์การเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ 3) วินัยในการเรียนที่ต้องการพัฒนา 4) วิธีดำเนินการเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ 5) การประเมินผลการพัฒนา และ 6) องค์การรับผิดชอบ ส่วนที่ 2 คือ แผนการดำเนินการพัฒนา

นักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ประกอบด้วย 5 ข้อได้แก่ 1) วินัยในการเรียน 2) วัตถุประสงค์ 3) การจัดกิจกรรมพัฒนานักเรียน 4) สื่อการพัฒนา 5) การวัดและประเมินผลการพัฒนา ส่วนที่ 3 เงื่อนไขการใช้รูปแบบการพัฒนานักเรียน

2) รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ทำให้นักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่เข้ารับการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน โดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความรู้หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้รูปแบบ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนมีวินัยในการเรียนได้ในระดับดี มีความสามารถเกี่ยวกับวินัยในการเรียนได้ในระดับดี และมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ตามตาราง 1-3

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบความรู้การเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน โดยภาพรวม

การมีวินัยในการเรียน	คะแนนเต็ม	ผลการทดสอบความรู้ (n=30)				$\bar{D}$	t	Sig		
		ก่อนทดลอง		หลังทดลอง						
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.					
1.ด้านการตรงต่อเวลาในการเรียน	15	8.63	2.677	13.47	1.259	4.84	21.404*	.000		
2.ด้านความรับผิดชอบในการเรียน	15	8.11	3.944	12.60	1.781	4.49	14.770*	.000		
3.ด้านความขยันหมั่นเพียรในการเรียน	15	8.06	3.603	12.70	1.836	4.64	16.773*	.000		
4.ด้านความซื่อสัตย์ในการเรียน	15	8.83	3.284	12.34	1.938	3.51	17.380*	.000		
รวม	60	33.63	11.168	51.11	5.199	17.48	22.560*	.000		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 แสดงว่าความรู้การเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน โดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความรู้หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้รูปแบบ

ตาราง 2 การประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนมีวินัยในการเรียน โดยภาพรวม

การปฏิบัติตนมีวินัยในการเรียน	ผลประเมินความสามารถ		
	ร้อยละ	ระดับความสามารถ	ลำดับ
1. ด้านการตรงต่อเวลาในการเรียน	81.72	ดี	4
2. ด้านความรับผิดชอบในการเรียน	82.04	ดี	3
3. ด้านความขยันหมั่นเพียรในการเรียน	82.21	ดี	2
4. ด้านความซื่อสัตย์ในการเรียน	84.24	ดี	1
เฉลี่ย	82.71	ดี	

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนมีวินัยในการเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับดีทุกด้าน โดยด้านที่มีความรู้ความเข้าใจระดับดีใน 3 อันดับแรก คือ ด้านความซื่อสัตย์ในการเรียน ด้านความขยันหมั่นเพียรในการเรียน และด้านความรับผิดชอบในการเรียน

ตาราง 3 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โดยภาพรวม

ที่	ความพึงพอใจของนักเรียนเกี่ยวกับการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ลำดับ
1	ด้านการเตรียมการจัดการเรียนรู้	4.26	0.49	มาก	4
2	ด้านการดำเนินการจัดการเรียนรู้	4.46	0.53	มาก	3
3	ด้านการใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้	4.48	0.45	มาก	2
4	ด้านการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้	4.52	0.48	มาก	1
เฉลี่ย		4.43	0.49	มาก	

จากตารางแสดงว่าความพึงพอใจของนักเรียนเกี่ยวกับการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุดโดยภาพรวมและรายด้าน

อภิปรายผล

จากการศึกษาพัฒนา รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ในการวิจัยมีประเด็นที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. การสร้างรูปแบบ การพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 มีโครงสร้างอยู่ 3 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 องค์ประกอบของรูปแบบ ส่วนที่ 2 แผนการดำเนินการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ส่วนที่ 3 เงื่อนไขการใช้รูปแบบการพัฒนานักเรียน

ส่วนที่ 1 องค์ประกอบของรูปแบบ แต่ละองค์ประกอบมีประเด็นที่ควรพิจารณา ดังนี้

1.1 หลักการเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโดยวิธีชี้แนะได้กำหนดให้นักเรียน ผู้เข้ารับการพัฒนาได้นำไปปฏิบัติจริงเป็นระบบ อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของนักเรียน สถานศึกษาในการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ สอดคล้องกับแนวคิดของ (สุจิตรา ธนันทน์ 2558 : 18) ที่ได้เสนอแนวคิดหลักการเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้โดยวิธีชี้แนะว่าผู้ชี้แนะจะต้องสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจระหว่างผู้ชี้แนะกับผู้รับการชี้แนะ มีการเสริมพลังอำนาจผู้ชี้แนะเข้าไปช่วยเหลือผู้รับการชี้แนะได้พบว่าตนเองสามารถทำได้ด้วยตนเอง ช่วยค้นหาพลังที่ซ่อนอยู่ในตัวผู้รับการชี้แนะออกมาในการพัฒนางานของตนเองต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ ได้กำหนดให้ผู้เข้ารับการพัฒนา มีความตระหนักและเห็นความสำคัญของการพัฒนาโดยวิธีชี้แนะ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยได้รับการชี้แนะจากผู้ชี้แนะ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขาดทักษะการเรียนรู้ (มนตรี ศรีเพชร, 2556 : บทคัดย่อ) ตามแนวคิดของสปาร์ค และ

ราวส์ค โฮสเรย์ (Sparks & Loucks-Horsley, 1989 : Online) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา
นักเรียนที่มีประสิทธิภาพว่า การพัฒนาแนวใหม่เปลี่ยนแปลงจากการพัฒนาโดยละทิ้งผู้เรียนไปเข้ารับ
การอบรมพัฒนาเป็นการพัฒนาโดยการเรียนรู้ในขณะปฏิบัติงาน และเปลี่ยนแปลงบทบาทของ
นักเรียนจากการเป็นผู้รับความรู้จากวิทยากรไปสู่การปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง
เพื่อให้ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.3 วินัยในการเรียนที่ต้องการพัฒนา ได้แก่ 1) การตรงต่อเวลา 2) ความรับผิดชอบ 3) ความ
ขยันหมั่นเพียร 4) ความซื่อสัตย์สุจริตในการกำหนดรูปแบบการพัฒนาการเรียนโดยวิธีชี้แนะ เนื่องจาก
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาโดยทั่วไปมีสภาพและปัญหาล้ายกันทั้งในด้านบุคลากร
งบประมาณ สื่อและวัสดุอุปกรณ์ การบริหารจัดการ และคุณภาพผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565 : 54) มีความต้องการพัฒนานักเรียนเกี่ยวกับวินัยในการเรียน จากการ
วิจัยของ (สุรงค์ ปัญส์กา 2561: 107 – 114 อ้างถึงในสุจิตรา ธนันทน์, 2558 : 18) ได้ศึกษาการ
พัฒนา การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล 7 รถไฟสงเคราะห์
อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ ดังนี้ ก่อนการพัฒนาการดำเนินงาน
เสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า การจัดกิจกรรมพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนยังไม่
สอดคล้องกับปัญหา ครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมพัฒนาวินัยของนักเรียน
จึงส่งผลให้นักเรียนขาดวินัย ด้านความสะอาด ด้านตรงต่อเวลาและความสะอาด จึงได้พัฒนาการ
ดำเนินการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนในวงรอบที่ 1 โดยใช้กลยุทธ์การประชุมและการ
ปฏิบัติ ตามขั้นตอนการพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 6 ขั้นตอนได้แก่ 1) กำหนดเป็น
นโยบายของโรงเรียน 2) แต่งตั้งคณะกรรมการในการพัฒนา 3) กำหนดกิจกรรมในการพัฒนา 4)
ดำเนินการตามกิจกรรมที่กำหนด 5) นิเทศติดตามประเมินผลระหว่างดำเนินการ 6) ประเมิน
สรุปผลการดำเนินงานพบว่า กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนมีความรู้ ความเข้าใจ มีความตระหนักและ
เห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนเพิ่มขึ้นและได้ร่วมมือกัน
ดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน

1.4 วิธีดำเนินการเสริมสร้างวินัยในการเรียนโดยวิธีชี้แนะ เป็นกระบวนการหนึ่งที่มี
ความสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียนให้มีการเสริมสร้างวินัยในการเรียนเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ผู้ที่มี
บทบาทที่สำคัญคือ ผู้ชี้แนะ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงาน
ด้านการจัดการเรียนรู้ เข้ามามีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนให้
สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีศักยภาพและได้มาตรฐาน ตลอดจนการพัฒนาเพื่อสร้างเสริมวินัยในการเรียน
ในกลุ่มสาระวิชาต่าง ๆ โดยการนำวิธีการชี้แนะมาใช้ เพื่อจะช่วยให้พัฒนาคุณภาพการศึกษาของ
สถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ (เฉลิมชัย พันธุ์เลิศ (2559 :
145) ที่กล่าวว่า การชี้แนะ เป็นวิธีการพัฒนานักเรียนและครูประจำการถือว่ามีประสิทธิภาพและช่วย
ให้ครูได้พัฒนาการสอนนักเรียนได้พัฒนาการเรียนได้อย่างยั่งยืนวิธีหนึ่ง สามารถทำให้นักเรียนเกิด
ความรู้ ทักษะ และสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทางที่มุ่งหวัง
ให้เกิดขึ้น

1.5. การประเมินผลการพัฒนา เป็นการประเมินเพื่อปรับปรุงพัฒนา เน้นการประเมินจาก
การปฏิบัติจริงอย่างเป็นระบบต่อเนื่องและได้มาตรฐาน ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายมุ่งประเมิน
ผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาเป็นสำคัญ มีการวัดและประเมินผลการพัฒนา ก่อนพัฒนา
ระหว่างการพัฒนา และหลังพัฒนา มีผู้ชี้แนะ เป็นผู้ประเมิน โดยมีหลักการประเมินเพื่อปรับปรุง

พัฒนาจากการปฏิบัติจริง ด้วยวิธีการและเครื่องมืออย่างหลากหลาย สอดคล้องกับแนวคิดของ (ศิริชัย กาญจนวาสี 2557 : 133-134) ที่กล่าวว่า การประเมินการพัฒนาสามารถดำเนินการได้ 3 ระยะ ได้แก่ การประเมินก่อนการพัฒนา การประเมินระหว่างการพัฒนา และการประเมินหลังการพัฒนา

1.6 องค์การรับผิดชอบ องค์ประกอบด้านองค์การรับผิดชอบ ได้รับความร่วมมือและสนับสนุนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาทุกเขต และโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษามีหน้าที่ให้การสนับสนุนการพัฒนานักเรียน โดยอนุญาตให้ครูผู้รับผิดชอบสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ในโรงเรียนเข้ารับการพัฒนา อย่างไรก็ตามผลการศึกษาวิจัยของ (วิไลวรรณ แซ่ซื้อ (2560 : 87) พบว่า นักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา มีความท้อแท้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในระดับต่ำ ดังนั้น หากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศึกษาพิเศษ ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา และวิทยากร ได้ร่วมส่งเสริม สนับสนุนและมุ่งมั่นการพัฒนานักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอย่างต่อเนื่องจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น

ส่วนที่ 2 แผนการดำเนินการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะ ประกอบด้วยแผนการดำเนินการพัฒนาที่ 1 การเตรียมการจัดการเรียนรู้ แผนการดำเนินการพัฒนาที่ 2 การดำเนินการจัดการเรียนรู้ แผนการดำเนินการพัฒนาที่ 3 การใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ แผนการดำเนินการพัฒนาที่ 4 การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ นำไปใช้ในการพัฒนานักเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของ (สุภาพ เต็มรัตน์ (2560 : 57) พบว่า พฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ของครูส่วนใหญ่จัดการเรียนรู้ตามสื่อและแบบเรียนสำเร็จที่สำนักพิมพ์ผลิตขึ้น ครูในโรงเรียนได้นำหลักสูตรการศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมาวิเคราะห์ สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามหลักสูตร และมีร่องรอยผลการเรียนรู้ที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานหลักสูตร ตลอดจน เป้าหมายการจัดการศึกษาที่ต้องการพัฒนาครู

ส่วนที่ 3 เงื่อนไขความสำเร็จ จะประสบความสำเร็จได้ ขึ้นอยู่กับผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาทุกเขต ครูผู้สอน ผู้อำนวยการโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา และผู้ชี้แนะ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ (Keeves : 1998) ที่พบว่า รูปแบบควรใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่จะเกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบได้ สามารถตรวจสอบได้โดยการสังเกตและหาข้อสนับสนุนด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ รูปแบบควรจะต้องระบุหรือชี้ให้เห็นถึงกลไกเชิงเหตุผลใช้อภิปรายปรากฏการณ์ได้ด้วย

2. การหาประสิทธิภาพของรูปแบบ การพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1 ดังนี้

2.1 ผลการทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้จากการเปรียบเทียบความรู้การเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับการพัฒนา โดยภาพรวมคะแนนหลังการพัฒนามากกว่าก่อนพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน แสดงให้เห็นว่า หลังการพัฒนา นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจดีมากในการพัฒนาการเรียนรู้โดยวิธีชี้แนะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนผู้เข้ารับการพัฒนา หลังพัฒนา นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ทักษะ และแรงจูงใจที่ดี สอดคล้องกับแนวคิดของ (วิณา กัญสมบูรณ์ 2557: 15) กล่าวว่า การชี้แนะ ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้ชี้แนะจะคอยแนะนำให้คำปรึกษาช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถเข้ามามีกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2.2 ผลการประเมินด้านความสามารถเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ผลการประเมินโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี แสดงว่านักเรียนที่เข้ารับการพัฒนามาตามรูปแบบนี้มีความสามารถในการเรียนรู้และสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ (อาภรณ์ ภูวิทยาพันธุ์ 2558 : 72) กล่าวว่า การชี้แนะเป็นรูปแบบของการสื่อสารอย่างหนึ่งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการระหว่างหัวหน้าและลูกน้องเป็นการสื่อสารแบบสองทาง และนำประสบการณ์มาสะท้อนผลการชี้แนะเพื่อสร้างความคิดรวบยอด และการนำความคิดรวบยอดไปใช้ และมีการสรุปผลและทบทวนการทำงาน

2.3 ผลการวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา การพัฒนานักเรียนโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจที่ดีในการรับการชี้แนะโดยให้ความเห็นว่าเป็นวิธีการที่ดี ทำให้ค้นพบจุดเด่น จุดควรพัฒนาของตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ (สิริพัชร ตีราวัฒน์ 2563 : 70) กล่าวว่า การชี้แนะ (Coaching) เป็นการดำเนินการตามกระบวนการสอนแบบชี้แนะ (Coaching) โดยการทำให้ครูมีทัศนคติที่ดีต่อการชี้แนะ มีความตระหนักในการที่จะร่วมมือกันในการปรับวิธีเรียน เปลี่ยนวิธีสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมในบทเรียน ทำให้ครูมีความมั่นใจในการสอนของตนเองมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ (อรนุช ชุมนุดวง 2554 : 23) กล่าวว่า การนิเทศแบบชี้แนะสามารถพัฒนาครูสู่เป้าหมายของงาน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลถึงความพึงพอใจของครูต่อการนิเทศแบบชี้แนะ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 โรงเรียนควรนำรูปแบบการพัฒนาโดยวิธีชี้แนะไปประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมพัฒนาครูผู้สอน และนักเรียนให้มีความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ สนับสนุนให้ครูเข้ารับการพัฒนาความรู้ทางวิชาการ ด้านการจัดการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย เหมาะสมกับศักยภาพของครู

1.2 ผู้บริหารนำข้อมูลความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริงของรูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียน ในแต่ละองค์ประกอบที่ชัดเจนเพื่อเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาโดยตรง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา รูปแบบการพัฒนานักเรียนโดยวิธีชี้แนะเพื่อเสริมสร้างวินัยในการเรียนของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ดังนั้น ควรมีการศึกษาในเชิงลึกเกี่ยวกับการฝึกทักษะการจัดการเรียนรู้โดยวิธีชี้แนะให้ครูจัดการเรียนรู้ เช่น ด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านเจตคติ เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการนำการชี้แนะมาใช้

2.2 การศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปผู้วิจัยควรศึกษาวิจัยผลการพัฒนาในด้านสมรรถนะของครูโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาภายหลังการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาครูโดยวิธีชี้แนะ เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับปรุงพัฒนารูปแบบและแนวทางพัฒนาครูและนักเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

- กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. (2565). การบริหารกิจการนักเรียน เล่ม 2 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- เฉลิมชัย พันธุ์เลิศ. (2549). การพัฒนากระบวนการเสริมสมรรถภาพการชี้แนะของนักวิชาการพี่เลี้ยง โดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ในการอบรมโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนตรี ศรีเพชร. (2546). การศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กที่มีครูไม่ครบชั้น สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี. สารนิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิไลวรรณ แซ่ซ้อ (2550). ความท้าทายในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วีณา ก้วยสมบูรณ์. (2547). การพัฒนากระบวนการชี้แนะทางปัญญาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาปรัชญาการศึกษาส่วนบุคคลของครูประจำการระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี (2547). ทฤษฎีการประเมิน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬามหาวิทยาลัย.
- สิริพัชร ดิราวรัมย์. (2553). การนิเทศแบบชี้แนะ (Coaching) เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของบุคลากร โรงเรียนบ้านกำไสจาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). แนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ผู้เรียน การศึกษาภาคบังคับ โดยใช้พื้นที่เป็นฐาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สุจิตรา ธนानันท์ (2548). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) กรุงเทพมหานคร : ที พี เอ็น เพรส.
- สุภาพ เต็มรัตน์. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเขตภาคใต้ตอนบน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรนุช ชุมชุมดวง. (2554). การศึกษาผลการพัฒนาครูเกี่ยวกับการสอนแบบโครงงานโดยการนิเทศแบบชี้แนะ (Coaching) สำหรับครูกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสะเดา (สามัคคีวิทยา) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์เขต 3
- อาภรณ์ ภูวิทย์พันธ์. (2548). สอนงานอย่างไรให้ได้งาน (Coaching). กรุงเทพมหานคร : เอช อาร์ เซ็นเตอร์.
- Keeves, P. J. (1988). Educational Research, Methodology and Measurement : An International Handbook. Oxford : Pergamon Press.

Sparks & Loucks-Horsley. (1989). Five Models of Professional Development.
(Online). Available